

Jászter Zoltán

AZ ÚJSÁGÍRÓ

ÚJSÁGÍRÁS KEZDŐKNEK, HALADÓKNAK ÉS
SZERELMESEKNEK

Jászter Zoltán
**Az újságíró. Újságírás kezdőknek,
haladóknak és szerelmeseknek**

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=21575884
ISBN 9785448327773*

Аннотация

Az újságírásban ma is a legvonzóbb az, hogy inkább romantikát látnak benne, mintsem művészetet azok, akik ezt az életpályát választják. És bár valóban tele van sok viszontagsággal egy újságíró élete, ez nem feltétlenül garantálja az érvénysülést. Mint minden más szakmát, ezt is tanulni kell. Hogy könnyebbé tegyük a tanulást, egy fiatalember sikertörténete tárul az olvasó elé, hogy a könyvben található leckék által segítse céljaik eléréséhez mindazokat, akik sikeres életet szeretnének élni.

Содержание

Előszó	5
1	6
2	13
3	19
Конец ознакомительного фрагмента.	21

**Az újságíró
Újságírás kezdőknek,
haladóknak és szerelmeseknek
Jászter Zoltán**

*«Beszéltem én a szívemmel...»
(A Prédikátor, Biblia)*

© Jászter Zoltán, 2016

© Zoltan Yaster, фотографии, 2016

ISBN 978-5-4483-2777-3

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Előszó

Ebből a könyvből megtudhatod, hogyan csinálták mások. A stratégia ugyanúgy érvényes bármely más szakmára is. Van, amikor az előre nem látható események eredményeként éppen ott vagyunk a történések középpontjában. De biztosan egyetértesz azzal, hogy a legtöbben nem bíznánk a jövőnket a véletlenekre, és pusztá ígéretekre. Ehelyett a saját kezünkbe vesszük az életünk irányítását. Ha másoknak sikerült, meglátod neked is menni fog majd. És végre a saját életedet élheted.

Bob Clover

1

A fiatalember még mielőtt kilépett volna az ajtón, gondolatban meg akart győződni arról, hogy ott vannak-e nála azok a szükséges dolgok, pontosabban az az öt dolog, amelyek nélkül soha nem hagyja el a lakását. Előbb a nadrágja azután pedig a zakója zsebeit is megtapogatta. Még egy ing gallérigazítás a tükör előtt és rohanás kifelé. Rohanás, mert már igyekeznie kell, ahhoz hogy időben elérje a reggelit. «Reggel 6-tól 10-ig» szól a reggelit hirdető felirat az étterem vitrinjében. Szerencsére nem kell sokat futnia, mert annak az épületnek a földszintjén van az étterem, ahol ő bérel lakást a második emeleten. Már tíz óra elmúlt két perccel.

Fut le a lépcsőn, az első emeleten a korlátba kapaszkodva lendületből a következő hat lépcsőfokot át ugorja. Mialatt tovább fut lefelé, átvillan az agyán a gondolat, hogy az idő gyorsabb nála, de már rég arról ábrándozik, hogy egyszer megpróbálhatná legyőzni, és most ismét átugorja a következő pár lépcsőfokot. Majd ezután egy erős mozdulattal tovább lendíti magát lefelé. Éppen ma reggel határozta el, hogy minden napját remekművé alkotja, és megtalálja benne a rejtett kincseket. Amikor leért a lépcsőn a kijárat ajtót csak úgy rutinból bal könyökkel nyitotta, mint máskor, ha sietett.

Az utcára kilépve, elkanyarodik jobbra, majd kicsit tovább a saroknál ismét jobbra fordul. Az étterem ajtaját két kezével

betolja, és már csak 14 lépés maradt hátra a pultig. Innen kezdve nem fut, hanem mintha mit sem tudna az időről, nyugodtan a pulthoz sétál az egyik szabad kiszolgáló lányhoz, aki már, azóta igyekezett vizuális kapcsolatot teremteni kettejük között, amikor a srác kinyitotta maga előtt a bejárati ajtókat. A lány a pénztárgép mögül mosolyog vissza.

– Reggeli menüt szeretnék. – állt elő kérésével a fiatalember.

– Azt már lekéste. – jött a válasz fénysebességgel.

Hirtelen megváltozott a mosoly természete, a felszolgáló lány arcán. A válaszában megjelent az uralkodói hangnem, és valami bosszantó, egyértelmű elutasítás is. A méd – perzsa törvény szerinti visszavonhatatlan kijelentés. A fiatalember újra próbálkozott. Nagy Sándori ambíciózussal és elszántsággal döntötte el, hogy nem adja fel harcát a reggeliért.

– Még alig múlt tíz óra. Nem lehetne kivételt tenni? Én gyakran megfordulok itt...

A lány arcán ekkor kiült az «akkor is úgy lesz, ahogy én akarom» jelmondat. Ismerős ez a tekintet, tele van vele a világ. Ezért a mi emberünk már el sem mondta, hogy az étterem fölött lakik, és naponta itt étkezik, és ami még előnyösebbé kellene, hogy tegye a helyzetét az, hogy természetesen ugyanitt issza meg a reggeli kávéját. Ez bizony nem akármilyen kapcsolat közte és az étterem között. A kávé rendszeres fogyasztása ugyanazon a helyen felér egy intim kapcsolattal. Aztán a lányra nézett, és hamar azt a következtetést vonta le, hogy az ilyen típusú embereket semmivel nem lehet meggyőzni, és másik menüt kell

választania, ha nem akarja elrontani ezt a napot mindjárt az elején. Csak tovább dühítené ezt a «szipirtyót».

Kicsit elszégyellte magát ezért a minősítésért, de egy másik énje, mégis helyeselte és még tetszését is adta erre a jelzőre. Úgysem tudja megváltoztatni mások gondolkodási módját, akkor meg miért bosszankodna tovább.

Amikor már majdnem lemondott a reggeli menüről, akkor odalépett egy elbűvölően bájos fiatal lány, ízléses kosztümben.

– Segíthetek? Hallottam reggelizni szeretne. Sajnos már nincs nagy választék, de azért szívesen felszolgáljuk önnek a reggelit.

Levi nem tud minden szóra odafigyelni. Az jár a fejében, hogy pontosan azért ez a lány felügyel itt a dolgokra, mert tudja a dolgát, a másik, bár idősebb még mindig csak felszolgálónő. Ez a lány bámulatos, de a jellemével még vonzóbbá tette magát. A különbség kettejük között tapintható. Az egyik kibúvókat, a másik megoldást keres, ha feladattal áll szemben.

A kedves hang és a mosoly visszatérítette a jó hangulatot a fiatalemberben. Ez nagyon fontos reggelente, amikor az ember kilép a zord világba, amely tele van «szipirtyókkal». Most mégis majd kiugrik a bőréből, hogy az alapigazságok, amelyekben annyira hisz, érvényesülnek a mindennapokban.

Amíg a reggelire várt, ismét számolgatni kezdte, megvan-e az az öt dolog, amelyek nélkül soha nem hagyja el a lakását. Biztos, hogy nem hagyott otthon valamit a nagy sietségében? Ezek közül az anyja szerint a legfontosabb a pénztárcája, hogy legyen nála elegendő pénz. Szomorú mosoly ült ki az arcára.

De pillanatok alatt már arra gondolt, hogy az idő múlásával az öt dolog hatra nőtte ki magát, és, ha a nélkülözhetetlen dolgok gyarapodnának a jövőben, akkor a zakó és nadrágzsebek, már nem lesznek elegendőek.

Ismét a pult mögött álló lányokat bámulta. Az járt a fejében, hogy vannak emberek, akiket úgy lehetne jellemezni, hogy «Miért, azért mert» és «Miért, azért hogy». Vagy nem is. Inkább bemutatkozásnál a nevük helyett is mondhatnák, például így:

– «Azért mert» vagyok.

– Tiszteletem, «Azért hogy».

– Hallottam már önökről, végre, megértettem az önök közötti szakadék lényegét. – folytatja a beszélgetést gondolatban – Valóban nagyon különböznek egymástól.

Az előbbi mindent megmagyaráz, mindenre talál választ. A másik az neki jobban tetszik, aki a miértre nem választ, hanem megoldást keres. Az ilyen típusú ember gondol a következményekre és teljesen tisztán látja magát ennek az életnek nevezett állapotunkban. Látni magunkat, azt is jelenti, hogy megértjük azt, hogy akik ma vagyunk, és amivel rendelkezünk az a saját teremtményünk. Ez nagy kincs, ha megértjük. És nagy lépés az előrehaladásunk felé. «Csak saját magamat okolhatom a mai napért, akár jó, vagy akár rossz az.» Szeretik mondogatni az okosabbak.

Mindenki szeretne szabad lenni. Hányszor hallunk olyanokról, akik azonnal változtatnának az életükön, ha megtehetnék. Ahelyett, hogy várnának az ilyen alkalmakra, máris sokat

tehetnének a saját érdekükben. A szabadságot nem csak akarni kell, a szabadságot, azt fel kell vállalni, akkor is, ha túl fiatalnak érezzük magunkat hozzá. A szabadság egyenlő a felelősségtudattal. A kérdés az, kész vagyok e változtatni az életemen, ha nem tetszik, az, ahogyan most élem azt? Már a reggelire figyel, és amiért ilyen jól alakultak a dolgok, a reggeli párbajban, nem a személyes győzelemét, hanem annak a menedzsernek az eszét ünnepli.

Ugyanitt ebben az étteremben, talán pont ennél az asztalnál ült két évvel ezelőtt is. Akkor 24 éves volt, tele akarattal. Az után, hogy befejezte az egyetemet, friss diplomásként nem látta magát a mérnöki pályán. Így arra a következtetésre jutott, hogy nem a saját életét élné tovább, hanem az apjáét, aki mindenáron azon volt, hogy a fia építészmérnök legyen. Eleinte tetszett a gondolat, hogy egyszer majd hatalmas épületek fémjelzik a tudását. Az egyetem hangulata, az persze mindent megért. Nem kellett kínlódnia a tanulás miatt sem, mert a legtöbb tantárgyat hamar megszerette, és a koleszben is megvolt minden, ami széppé és meghatározóvá teszi a diákéveket. De amikor véget ért az euforikus állapot, a diáktársak szétszéledtek mellőle, magára maradt a nagy kérdéssel: «Kinek az életét élem?».

Kinek az életét élem? Ez a kérdés kényelmetlen érzést keltett benne. Mások is éreznek így, de sokkal kevesebben néznek szembe azzal a ténnyel, ami a kérdést olyan komollyá teszi. És még kevesebben veszik a bátorságot, hogy változtassanak ezen. Sokszor évek, sőt évtizedek múlnak el így, és a soha vissza nem

térő pillanatok, vagy akár az egész élet is elmegy mellettünk. «Hát én nem kérek ebből! Én széppé varázsolom az életemet!» – gondolta Levi és annyira biztos volt a dolgában, hogy fedezni sem akarta tovább az örömét. Hogy minek örült? Annak, hogy hozzáláthatott önmaga felfedezéséhez.

«Ki vagyok én valójában?»

Erre a kérdésre hamar megtalálta a választ. Elegendő volt ismét szabadjára engedni az érzelmeit és a vágyait. Ez nem pusztán álmodozás volt. Próbált visszautazni a múltba, ahol szárnyalt a boldogságtól, a gyermekkori felszabadult énjéhez, amely nem ismert lehetetlent. Hamar úgy érezte, mintha vulkáni erők szabadulnának fel benne. Világosan kirajzolódott az életcélja, és mindaz, amit szeretne megkapni az élettől. Ezután már jobban tisztelte önmagát, és egyszer csak a barátai is észrevették, valami nagyon jó dolog történik vele az életben. Jókedvet vitt a társaságba, mindenütt, mindenkivel jól érezte magát. Mindez azért, mert végre a saját életét élhette.

Az apja szívesen gondoskodna tovább munkáról. Saját vállalkozásuk van Szicíliában, ahol az új családjával él. Levi inkább itt akart maradni, abban a nagyvárosban, amit már lassan nyolc éve a saját városának tekint, ahol otthonosan mozog és ihletet kap a mindennapi élethez.

Két évvel ezelőtt, mérnöki ügyességgel rajzolta meg a jövőjét. Nem akarta, hogy mások tervezzék meg helyette. Úgy akart élni, amilyennek ő képzelte azt el, az álmaiban. Amikor megszületett az ötlete, hogy mit kezd magával az elkövetkező időkben,

megmagyarázhatatlan erők törtek fel belőle, és rövid időn belül, hihetetlenül gyorsan megváltoztatták az életét. Most még boldogabb volt, tele energiával. Nem tudott megnyugodni, egész énje azon volt már, hogy megvalósítsa az álmát. Ráhangolta magát a győzelemre. Ettől kezdve a gondolatai, akárcsak egy fantasztában, testet öltöttek és élni kezdtek.

2

Az óvárosnak, ennek a részén, pontosabban a piactér mögött a lejtős részen, van egy kikövezett régi utca. Az utca lejtését szűrítőkötelekhez lehetne hasonlítani. Műhelyek, boltok függenek rajta, mindkét oldalon, mintha ruhák lennének, amelyeket rájuk aggattak. Ezek a csodaműhelyek az utca két oldalán, már mintegy hat évszázada hirdetik itt, ezen a helyen azt, hogy az élet szép. Mesteremberek, kézművesek, kisiparosok, nemzedékről nemzedékre vallják itt ugyanazt a tényt, hogy az élet akkor szép, ha azt csináljuk benne, amit igazán szeretünk.

Levi különös érdeklődéssel figyelte, hogyan lesz az agyagból cserépedény. Órákig elnézte a fazekasmestert, amint megformálja, majd kiégeti a portékáját. És néha milyen nehezen válik meg egy-egy elkészült darabtól. De hát ez az élet rendje. Talán azzal biztatgatja magát, hogy majd jó hasznát veszik az edénynek, és ezért cserébe majd megbecsülik...

A szomszéd műhelyben porcelán tárgyakat festenek, odébb egy másikban aranyművesek, egy harmadikban bőrdíszművesek dolgoznak és így tovább. Mintha a világ mesterei összebeszéltek volna és nem utcát, hanem kis államot hoztak volna létre ebben a városban.

Az utca másik végében egy festő az óváros utcáiról és a rajta álló épületekről irgalmatlanul ügyetlen képeket fest. Levi ott nem sokáig álldogál, de azért mindig kíváncsian benéz a nagy

fekete fakeretes üvegablakon, hogy ott lógnak – e ugyanazok a képek, amelyek már hónapok óta vevőre várnak. Ahogy nézi őket, kényelmetlenné válik a hangulat közte és a festmények között. Mintha amazok is értenék, hogy még sokáig kell ott lógniuk a falon, annyira rondák és esztétikai érzék nélküliek.

Egyszer amint ott ácsingózott a festő műhely előtt, a hátánál megállt egy borzos, rendezetlen frizurájú, magas pocakos férfi. Levi nem találgatott, azonnal megkérdezte tőle «maga a mester?». A festő volt az. Minden gúny nélkül, inkább zavarában kérdezte meg a férfit, aki nem a képeket, hanem őt bámulta. «Mi van, ha rájött és ismeri a véleményét erről az egésről...» Azt gondolta, hogy a festő megtudta a képektől, hogy gyakran bábáskodik itt és sokáig kémleli őket. Ezt teljesen lehetségesnek tartotta, ugyanis a festők és a vásznak közötti különleges kapcsolatokról legendákat mesélnek az emberek. Máskor igyekezett óvatosabb lenni, amikor elhaladt a műhely előtt. Ez után az élménye után azok a képek még taszítóbbá váltak a számára, és biztos volt abban, hogy a mesterrel együtt összeesküdtek ellene.

Amióta eldöntötte, hogy újságíró lesz, azóta már két év telt el. Kezdetben rengeteget írt a városról. Egyebek közt leírta az élményét a kedvenc utcájáról, és természetesen a festményekről is. Minden nagyobb újságnak elküldöztette a cikkeit. Napok, hetek, másfél, majd két teljes hónapon át folytatta az ostrom akcióját. Rendesen sortűz alá vette a lapokat. Mindenről írt, amit látott, amit tett, akikkel találkozott. Színházakról, társulatokról,

mindenki által dicsért előadásokról, fotó és más kiállításokról. A stratégia bevált.

A közvélemény azt tartja, hogy minden valamire való munkahely már foglalt a szerkesztőségekben. Ez az állítás, amit szívesen terjesztenek azok, akik csak foglalják a munkahelyeket részben azért igaz is. Meg nem is. És ez minden más szakmára is éppen úgy igaz. Levit ez sem riasztotta el. Úgy érvelt, hogy az természetes, hogy minden újságnál szeretik az új anyagokat, vagyis a más szemszögből meglátott dolgokat. Ebben minden vezető újság főszerkesztője érdekelt. Azt akarta, hogy mások is, mit mások, százezrek tudjanak az élményeiről. Ami személyesen érdekelte, azt a társadalom számára is fontosnak tartotta, és eszébe sem jutott feladni az álmait mindjárt az út elején. Úgy döntött, hogy minél több újságnak küldi el az irományait, annál jobban csiszolja saját magát a mesterségben. Nem tartja időfecsérlésnek, ha közben tanulja a szakmát. Az hogy az úton van, már az is nagy élményt jelentett neki. Nem akadályt, inkább tanulási lehetőséget látott a kezdeti nehézségekben.

Egy napon végre kapott visszajelzést. Ezt máris kisebb győzelemnek nevezte, amely nagyobb győzelmek felé viszi majd később. Felkérték az egyik napilapnál írjon hetente egy rövid cikket, abban a stílusban, amit nekik küldött két hónapon keresztül. Leköszölték három korábban beküldött cikkét is. Heti egy cikk, 2500 karakter. Négynapi zsebpénzt már megkeresett havonta.

Az első, de legfontosabb lépést megtette az álmai felé.

Elhitte, hogy képes arra, amit szeretne csinálni az életében. Diákéveiben sokat sportolt, atlétikai versenyeken képviselte az egyetemet. Végigfutni, vagy éppen úszni és célba érni, erről szóltak a versenyek. Soha eszében sem volt feladni azt, amit szívesen csinált. Mielőtt lefutotta, vagy le úszta a távot, vizuálisan elképzelte néhány másodperc alatt az egész pályát és gondolatban végigcsinálta. Szerette ezt a gyakorlatot, mert meglátta benne a lehetőséget a győzelemre. A feladat első részeként végiggondolta a pályát, ezután csak megismételte, de sokkal nagyobb erőbedobással a valóságban. Teljesen ott volt a sportágban, és csak egy dolog létezett, a cél.

Minden nap foglalkozik valamennyit az újságírással. Ez lehet egy szakirodalom olvasgatása, vagy éppen írogatások, a lényeg, hogy kapcsolatba legyen a szakmával. Tapasztalatból tudja, hogy a gondolatok materializálódnak, mint a sportban átélhette azelőtt, hogyan válna valósággá az életünkben. Olyan kémiai reakciókat indítanak be az agyunkban, amiktől képesek vagyunk a jelenben élni, minden figyelemelterelődés nélkül. Mivel egy pillanatban csak egy dologra tudunk, összpontosítottan oda figyelni, Levi ezért maximálisan megpróbálja, kihasználja az ebben rejlő lehetőségeket.

Késedelem nélkül önképzésbe kezdett. Úgy érvelt, hogy amit mások megvalósítottak az életükben, ahhoz neki is meg van a képessége, csak a felszínre kell segíteni. Először meg kell tanulnia, mások hogyan kezdtek bele, és mitől váltak olyan profivá a mesterségükben. Minden ebben rejlik. Nem múlt el

úgy nap, hogy valami újat meg nem tanult volna az újságírásról. Mindent elolvasott a témában, amiről úgy gondolta, hogy segít tökéletesíteni a tudását ebben a tárgyban. A gondolataira is vigyázott. Csak arra akart odafigyelni, ami előbbre viszi majd a célja felé, és nem hátráltatja, vagy téríti más irányba az útról, amire rálépett miután legyőzte a félelmét az ismeretlen előtt. Nem magától az ismeretlentől félt, hiszen azt nem ismeri. Ő azzal a félelemmel küzdött, amelyet akkor érzünk, ha a már ismertből egy másik útra térünk.

Ahányszor csak ír, mindig a szavak erejére gondol. Arra, hogy a tetteket, gondolatok és szavak előzik meg. Így tehát nem csak a gondolat, a szó is testet ölt. «Vannak nyelvek, amelyeken a szó, dolgot is jelent. A folyamat tapintható. Amit rólunk gondolnak mások, azt szavakba foglalják, és minden, amit azután mondanak rólunk, az tulajdonképpen meghatározza a helyzetünket a társadalomban, az életben. És mint tudjuk, a legtöbben nem hajlamosak a mások jó oldalaira összpontosítani, ehelyett a hiányosságokat könnyebben meglátják, sőt vannak, akik keresik másokban, meg is találják és akkor a másokról kimondott szó már fegyverré válik a kezükben. Könnyű elkövetni ezt a nagy ostobaságot, ha nem vigyázunk.

«Ha valakiről hallunk a híradásban, hogy gyilkosságot követett el, akkor legtöbben azt mondjuk: «hogyan tehetett ilyet?». Pedig sokan csak azért nem követnek el gaztettet, mert félnek az igazságszolgáltatástól, ami utoléri őket. Vagy nem? Olyan ez, mint annak a fiatalembernek a tette, aki fejbe lőtte magát, és nem

halt meg. A golyó az agyát nem sértette meg, így életben maradt. Kockázatos lenne megismételni a tettet és úgy következtetni, hogy hátha nekünk is sikerül életben maradnunk, csak azért mert ő nem halt meg. Legtöbben félnek a büntetéstől, és nem azért nem ölnek, mert erkölcsösek.

Milyen gyakran kívánjuk mi emberek egymás halálát. Ha biztosak lennénk abban, hogy senki nem büntet meg majd érte, hanem még talán helyeslik is, akkor szörnyekké válnánk. Vagy pedig áldozattá.» Levi sokszor úgy aludt el olvasás, vagy írás közben, mint ezen az estén is.

3

Minden szerző szereti öntömjénezní magát. Dicsőségre, meg hírnévre is vágyik. A mi hősrnk sem kivétel ez alól. Legkevesebb annyit szeretne, hogy mindenki elolvassa a jegyzeteit és a legnézettebb állami és kereskedelmi tv csatornákon beolvassák őket és persze a rádióban. Amikor forgalmi dugóba kényszerülnek, az emberek az autójukban csak ezt hallhassák.

Két hónappal az után, hogy megjelentek az első írásai, elhatározta, hogy segít munkát találni azoknak, akik nehezen találják meg azt, amit igazán szeretnének csinálni az életükben. Próbált anyagot összegyűjteni, majd publikált is a témában, de úgy érezte ennél többet is tehet. Legfőbb célja ugyanis az volt, hogy ne munkát, hanem az álmaikhoz visszavezető utat segítsen megtalálni másoknak. Akkor már volt egy kevés tapasztalata az írásban, bár még többnyire csak elméletben értette a hivatása lényegét, de végre egy igazi szerkesztőségben dolgozhatott. Rovatvezetést ajánlottak neki, mert ahogyan azt korábban feltételezte, minden újság vezetőségének érdeke, hogy új írásokkal frissítsék és így időről időre tovább lendítsék az újságjukat. Csak éppen erről, nem raknak ki hirdetést sehol. Miért? Talán azt a benyomást szeretnék kelteni az olvasókban, hogy náluk minden rendben van. De a valóság az sokkal nyomorúságosabb, és a szerkesztőségeknek minden nap meg kell

küzdeniük a létfenntartásukért.

A napilap hetente kétszer közölte le az írásait. A város tele volt témákkal. Ezt nem mindenki látta meg, főleg nem az ő kollégái, mert azok közül a legtöbben szenzációs dolgok után hajhásztak. A jobbnál jobb anyagok viszont ott heverték a lábaik alatt, csak le kellett hajolniuk értük. Igen, le kellett hajolni értük, és erre csak egy kezdő, nem mások ízlése formálta fiatal újságíró képes. Mindenről, ami őt lelkesítette, arról írt. Hamarosan, pedig átvitte a gyakorlatba a tervét, hogy mások is élvezhessék végre az életüket, és mondjanak határozott nemet a haszontalan elfoglaltságoknak.

Levi nem vesztegette az idejét. Nem várta meg, míg megtanul mindent a szakmáról és az életről. Elhatározta hát, hogy nem lenne etikusan öltönybe tett kézzel nézni mások sikerét, míg a saját élete észrevétlenül elillan mellette. Nem akart örök fogyasztóvá válni, akinek mások adják el a termékeiket, bármiről legyen szó. Ezért azonnal megrajzolta a térképet, amelyen bár nem kis akadályok gördülnek az utazó elé, de legalább visszavezeti a személyt önmagához, és ha az ember bátran az útra lép, végre nem mások, hanem a saját életét éli majd.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.